

Derek Prince: Bálám tévelygése

Kedves barátom!

Első pillantásra úgy tűnhet, hogy Bálámról, a **4.Mózes 22-25.** igerészben leírt jövendõmondóról szóló történetnek nincs semmi lényeges üzenete a mai keresztények felé. Pedig az Újszövetség szerzõi három külön részben is hivatkoznak Bálámra, és mindannyiszor óvatosságra intenek. Tehát nyilvánvaló, hogy a keresztények számára ez a történet fontos tanulságokat tartalmaz. Egy különös és ármánykodó személyiség volt Bálám, rendelkezett a természetfölötti szellemi ajándék és a korrump jellem elképesztõ kombinációjával. Ez azért lényeges, mert a mai egyház életében is egyre több lelkészi szolgálatnál vehetõ észre a szellemi ajándék és a korrump személyiség hasonló keveredése. Bálám története azzal indul, hogy Izrael még utoljára táborút Kánaán szélén, mely félelemre készíti Bálákot, Moáb királyát, kinek birodalma határos volt az Izraeliták táborhelyével. Bálák az Izraeliták megjelenését kétségtelenül fenyegetésnek tekintette országára nézve, jóllehet õk semmi olyat nem tettek, ami indokolhatta volna ezt a félelmét.

Mivel úgy érezte, hogy képtelen Izraellel csatában szembeszállni, Bálák elhatározta, hogy szellemi fegyvereket vet be ellenük. Így néhány fejedelmét elküldte Bálámhoz a „jövendõmondás tiszteletdíjával kezûkben”, hogy jöjjen el ésátkozza meg Izraelt. Gyógyító varázslóként és jövendõmondóként Bálám már hírnevet szerzett magának azzal, hogy az általa kimondott áldás vagy átok jelentõs pozitív vagy negatív következménnyel járt.

Bálám a mezopotámiai Pethorban élt. Nem volt izraelita, de mégis közvetlen és személyes ismerettel rendelkezett az egy igaz Istenrõl. Mikor Bálák felkéri Izrael megátkozására, ezt feleli, „nem hághatom át az Úrnak, az én Istenemnek szavát”. Az „Úr” kifejezés (nagy kezdõbetûvel írva) Isten megszentelt Héber nevének „Jehova vagy Jahve”-nek elfogadott fordítása.

Bálám a megszentelt neve szerint ismerte Istent, és „én Istenem”-nek szólította. Bálák küldötteinek megérkezésekor Isten azt mondja Bálámnak, hogy ne menjen el velük, és neátkozza meg Izraelt (**4.Mózes 22,12.**)

Válaszként erre Bálák elõkelõbb fejedelmek egy nagyobb csoportját küldte el hozzá még nagyobb jutalmat ígérve. Ekkor Bálám megkapta az Úr engedélyét, hogy elmenjen velük, de csak akkor „Ha azért jöttek e férfiak, hogy elhívjanak téged” (**4.Mózes 22,20.**)

Azonban sehol nincs lejegyezve, hogy az emberek valóban ismét el akarták hívni Bálámot. Ő mégis elment, és ezzel az engedetlenségével magára vonta az Úr haragját, ki az út során szembeszállt vele, és csaknem meg is ölte. Végül az Úr megengedte, hogy elmenjen, de csak ezzel a feltétellel: „Csak amit én mondok majd neked, azt mondjad” (**4.Mózes 22,35.**)

Bálák örömmel fogadta Bálámot, és mindent gondosan elõkészített Izrael megátkozásához. Azonban minden alkalommal szándékainak pont az ellenkezõje történt. Bálám összesen négy olyan prófécit mondott el, amelyek a Szentírás legszebb és legerõtéljesebb kijelentései közé tartoznak Istennek Izrael megáldására vonatkozó visszavonhatatlan elkötelezettségérõl.

Mivel Isten meghíúsította Izrael megátkozására tett kísérletét, Bálám másféle stratégiát javasolt ellenük (ld. **4.Mózes 31,16**). Amely szerint, ha a Moábita asszonyoknak sikerül rávenniük bálványimádásra és erkõlcstelenségre az izraelitákat, akkor már szükségtelen megátkozni õket. Maga az Isten hoz rájuk ítéletet. Bálám második stratégiája sikeresnek bizonyult, és 24 ezer izraelita pusztult el Isten ítélete nyomán (**4.Mózes 25,1-9**).

A történetben Bálám a legelképesztõbb következetlenséget mutatja be. Több ízben is megtiltotta neki Isten, hogy megátkozza Izraelt. Természetfölötti kinyilatkoztatás által négyszer is megerõsítette Istennek Izrael megáldására és ellenségeinek megítélésére vonatkozó változatlan szándékát. Mégis makacsul ragaszkodott a Bálákkal, Izrael ellenségével való együttmûködéshez, valamint az Izrael elpusztítását célzó konspirációkhoz. Teljes mértékben méltóvá vált arra, hogy ugyanolyan ítélet sújtsa, mint Izrael többi ellenségét, Midián királyaival együtt kivégezték az Izraeliták õt is (**4.Mózes 31,8**).

Felmerül bennünk a kérdés: Vajon mi lehetett ez az erőteljes és ellenállhatatlan indíték, amely előidézte Bálámnál, hogy nyíltan az Istentől kapott kijelentés ellenében cselekedjen, és a saját vesztébe rohanjon? Világos és határozott választ kapunk erre a kérdésre az Újszövetség két szerzőjétől is. Az egyházban fellelhető hamis tanítókról mondja Péter: „Elhagyták az egyenes utat, és eltévelyedtek, minthogy Beor *fiának*, Bálámnak útján indultak el, aki megszerette a hamisság bérét” (**2.Péter 2,15**).

A hamis tanítókról szólva Júdás hasonlóképpen beszél : „...pénzért Bálám tévelygésére adták a fejüket...” (**Júdás 11**).

Tehát elég világos a válasz, a pénzimádat kísértette meg Bálámot, és vette rá a pusztításra. Bizony, ezért volt hajlandó eladni csodálatos szellemi ajándékát. Valószínűleg azért az a megkülönböztető figyelem is hízelgett neki, amiben Bárak király és fejedelmei részesítették. A pénzsóvárság egyébként közeli barátságban van a népszerűség iránti és a hatalom utáni vágyakozással. És mindezen gonosz vágyak pont ugyanabból a gyökérből növekednek, vagyis a kevélységből (felfuvalkodottság, kérkedés). Szentlecke Bálámtól.

Három fontos dolgot kell megtanulnunk Bálám történetéből

1. Elsősorban azt, hogy a Mindenható Isten megmásíthatatlan kötelezettséget vállalt arra nézve, hogy megerősítse: mindörökké saját népének tekinti a zsidókat. Nincsen olyan emberi vagy ördögi hatalom az egész világmindenségben, amely valaha is érvényteleníteni tudná ezt az elkötelezettséget. A zsidók sokszor hűtlenek voltak Istenhez, amiért számtalan súlyos ítélet jött az életükre, de még a hűtlenségük sem tudja hatályon kívül helyezni Isten ragaszkodását hozzájuk. Fontos, hogy megértsük: a kezdeményezés Istentől származik, és nem emberektől. Nem a zsidók választották ki Istent, hanem Isten választotta ki a zsidó népet. Van egy fiatal, egykori muzulmán barátom – hívjuk Alinak –, aki természetfölötti módon megtért Krisztushoz: Megtérése után aztán elkezdte Isten elé hozni a zsidók elleni panaszát, míg végül Isten megválaszolt neki: „Ali, neked nem a zsidókkal van bajod, hanem velem. Mert hát én vagyok az, aki kiválasztotta őket.” Ez a fiatalember most muzulmánokat hoz Krisztus elé, és arra tanítja őket, hogy imádkozzanak a zsidókért. A **4.Mózes 24,9** ígerésben Bálám az emberek és nemzetek sorsát döntően meghatározó igazságot jelent ki. Izraelhez intézve szavait, ezt mondja: „Aki megáld téged, áldott lesz, és aki megátkoz téged, átkozott lesz.” Az emberek, és hasonlóképpen a nemzetek is – gyakran anélkül, hogy ennek tudatában lennének –, a zsidókhoz való viszonyulásuk alapján szabnak irányt a sorsuknak. Áldottak lesznek, akik áldanak, és átkozottak, akik átkoznak.

2. Másodsorban, a Sátán legnagyobb és leghatásosabb fegyvere ellenünk a pénz imádása. A kereszténység kialakulásának első pillanatától fogva így van ez még most is. Az olyan lelkeszi szolgálatok, melyeket erőteljes természetfeletti jelenségek kísérnek – különösen, ha ezek csodálatos gyógyulásként jelennek meg –, szinte kivétel nélkül a pénzszerzés, a meggazdagodás eszközévé válnak. Pál a **2.Korinthus 2,17** ígerésben szembeállítja sok keresztény kortársáéval szolgálatát. „Mi nem olyanok vagyunk, mint sokan, akik nyereszkeskednek (mint áruval házalnak, szatócskodnak, kereskednek) Isten igéjével.” Már Pál idejében is sok keresztény használta fel szolgálatát a meggazdagodásra! A pénz önmagában véve nem rossz dolog, és nem feltétlenül szükségszerű, hogy bűnös lenne az, aki gazdag. A pénz természeténél fogva semleges, így felhasználható akár jóra, akár rosszra. De amint elkezdünk sóvárogni a pénz után, mindjárt a Sátán kelepccéjébe kerülünk. Az **1.Timótheus 6,9-10** ígerésben Pál a legkomolyabb hangon figyelmeztet erre: „Akik ellenben meg akarnak gazdagodni, kísértésbe, törbe, és sok értelmetlen és káros kívánságba esnek. Az ilyenek az embereket a veszedelem és pusztulás mélységébe taszítják. Mert az összes gonosz dolgok gyökere a pénz kedvelése. Némelyek, mikor ezután futottak, eltévelyedtek a hittől, és sokféle kinnal szúrták át magukat.” Szolgálatom során gyakran tanítottam arról, hogy Isten elő kívánja mozdítani (anyagilag) az uralma iránt elkötelezett hívők életét. Mégis, most visszatekintve, már nagyon bánom az összes olyan alkalmat, ahol ezt az üzenetet oly módon adtam át, hogy nem ellensúlyoztam Pálnak az **1.Timótheus 6,9-10** ígerésben közölt figyelmeztetésével. Lelki szemeim előtt olyannak látom a pénz utáni sóvárgásuk miatt elbukott hívőket, mint akik egy éles, mérgezett tört mártanak saját húsukba. Bizony, ezt tette Bálám is.

3. Harmadsorban, meg kell értenünk, hogy különbség van a szellemi ajándék és a szellemi gyümölcs között. Az ajándék egy képességet, egy adottságot jelképez, míg a gyümölcs a jellemet, a személyiséget képviseli. Egy ajándékhoz egyetlen, rövid átadási aktuson keresztül hozzájuthatunk, míg egy gyümölcshöz csak a kifejlődés lassú folyamatán keresztül. A szellemi ajándék átvétele önmagában véve még nem változtatja meg egy ember személyiségét. Ha egy ember kevély, megbízhatatlan vagy álnok volt, mielőtt még részesült volna a szellemi ajándékban, az a személy ugyanúgy önhiit, állhatatlan vagy álnok marad azután is, hogy átvette ajándékát. Az ilyen ajándékban való részesülés viszont fokozza az ember felelősségét, mivel megnövekszik a többiekre ható befolyásolási képessége. Ez még annak a kísértésével is együtt jár, hogy a „sikeres” keresztényi élet megtapasztalását inkább a szellemi ajándék érvényesítésében, mintsem a hívő, istenfélő személyiség felépítésében keresse. Elég paradoxnak tűnik, de minél több ajándékban részesül egy ember, annál nagyobb gondot kell fordítania a gyümölcsök megtermésére. Ahogy átmegyünk az időszámításból az örökkévalóságba, hátra fogjuk hagyni az ajándékainkat, de a személyiségünk, jellemünk mindörökké velünk marad. Bálám világos látással rendelkezett a szentek eltávozásáról, arról, hogy mi vár az igazakra életük végén. Ezt nyilvánítja ki imájában: „Bár úgy hálnék meg, mint ez igazak, s lenne végem olyan, mint az övék!” (4.Mózes 23,10). Hát, Bálám imája nem igazán teljesült... Kivégezték a Moabitákkal együtt, akik pénzzel rávették, hogy csatlakozzon Isten ellenségeihez. Bálám sorsa szemléletes példaként szolgálhat Jézusnak a Máté 7,21-23. versében található tanításához: *„Nem mindenki fog a mennyek királyságába bemenni, aki nekem azt mondja: Uram, Uram! Csak, aki mennybéli Atyám akaratát teszi. Azon a napon sokan szólnak majd így hozzám: Uram, Uram! Hát nem a te neveddel prófétáltunk-e? Nem a te neveddel üztünk-e ki ördögöket? Nem a te neveddel tettünk-e sok hatalmas csodát? Én akkor ilyen vallomást fogok nekik tenni: Sohasem ismertelek titeket! Távozzatok tőlem ti, akik a törvény megrontásán munkálkodtok”* (Máté 7,21-23, Csia Lajos). Egyszerűen megállapítható, hogy semmi sincs, ami helyettesíthetné az Isten iránti engedelmisséget. Csak egyedül ez biztosíthat helyet számunkra a mennyben.

Derek Prince